

Komentář k Tabuli č. 5 (generace 15 až 11) a rovněž rekapitulace Tabulí předešlých. Na místo pojmenování této poslední zadané Tabule (5) poslouží Vám vepsání dvou výroků (vizte tam) : Edle Herrn, da habr ihr den andern s připojením data 23.5.1618, což jest jako počátek stavovského povstání zároveň počátek následující potom války Třicetileté, ve které na straně císařské hlavní roli sehrál generalissimus Albrecht vévoda Friedlandský z Valdštějna : gelingt's, ist es grosse Tat, misslingt's, ist es Hochverrat. (25. února 1634, jeho zavraždění v Chebu). Ten první výrok náleží Henrichu Mathesi hraběti z Thurnu a byl uvedeného dne dopoledne jím vyřčen v české kanceláři na hradě Pražském v okamžiku, když místodržící Jaroslav Bořita z Martinic již byl z okna kanceláře (z výše 16 metrů) vyhozen do hradního příkopu dle předtím smluveného ujednání (22.5.1618 na Starém městě Pražském v domě Montágově) a slovy (překlad) vznešení pánové, tady máte toho druhého, ukázal hrabě z Thurnu na Viléma Slavatu z Chlumu a Košumberka, (druhý místodržící), jenž se při pádu velmi těžce zranil, ale smrti takto málem způsobené také uniknul). Ten výrok historický je vzat z práce Bohdana Chudoby s názvem Španělé na Bílé Hoře (připravovanému vydání z roku 1939 protektorátní úřady zamezily skrze výrazný protiněmecký osten autorův, práce pak vyšla po roce 1945, druhé vydání ve Španělském exilu), jenž píše o tom, že tragedie českého povstání je uvozena již tím, že v kanceláři České iniciátor vzpomenutého činu mluví (česky znal jen velmi špatně) německy a samotné povstání České končí bitvou na Bílé Hoře 8. listopadu 1620 bylo utkáním se politiky Německé a Španělské, ve kterém evangelíci v Čechách vsadili na německou kartu a vše to nakonec ke škodě národa českého tragicky statky svými i svým vyhnanstvím a popravou iniciátorů povstání zaplatili. Ten druhý výrok je vzat z práce Josefa Pekaře, možno říci nejpřednějšího žáka Gollovy školy, jehož všechny práce jsou podnes klenotem a když v lednu roku 1937 zemřel a byl u Turnova na venkovském hřbitově pochován jeho ideový (stran tzv. smyslu Českých dějin) odpůrce T.G.Masaryk kondoloval zasláním věnce s nápisem na stuze : Byl jste hodný člověk pane profesore Pekaři (byl mimo jiné i učitelem Masarykovy dcery Alice (1879 – 1966). Pekař ve své práci habilitační z let devadesátých tento výrok vepsal tam a posuzovatel práce této (Rezek) se vyjádřil k tomu, že to do historie nepatří : totiž v překladu to znělo : Když se něco (Pekařem hájené stanovisko, že Valdštejn tajně vyjednával se Švédy a saským kurfiřtem proti císaři) povede, tak je to velký čin, když se to nepovede, tak je to velezrada a tak zemřel (zavražděním v Chebu) velký zrádce, jenž (kdyby se to bylo povedlo) mohl (v případě porážky císařských) zemřít jako král český. Ten původně v práci Pekařově o Valdštejnovi (Dějiny Valdštejnského spiknutí 1630 – 1634) je citován i v novém vydání vydání Melantrišském z roku 1935, které jsem v antikvariátě na České (tam kde je dnes banka ČSOB) roku 1965 koupil za 50 Kč brožované ve dvou svazcích a nechal potom vyvázat (ani stránky po těch letech nebyly rozřezány) a patří to v mé knihovně ke klenotům a rád se k jejímu textu vracím, neboť, Vážení studenti, ten výrok lze (otázkou ale zůstává, zda to do historie patří, podle striktních pozitivistů, ale nikoliv) vztáhnout i na pana profesora (později prezidenta) Masaryka, jenž s mladší dcerou Olgou (1891 – 1978) opouští rakouské mocnářství jako poslanec Říšské rady v prosinci 1914 směrem do Itálie a v důsledku potom následujících jeho postojů v zahraničí jako osoba vázaná přísahou dopustí se vůči Rakousku velezrady, a že výsledek té války světové nebyl rozhodnut skoro do poslední chvíle, toho dokladem je skutečnost, že vojska Německá v okamžiku klidu zbraní stála dílem na Francouzském území a v Belgii a maršálek Svetozar Borojevič (Slovinec) ještě 25. října 1918 posílá do hlavního stanu v Baden u Vídně depeši, dle které je na březích řeky Piavy (hluboko na Italském území a ne moc daleko od Benátek) prozatím vládne klid a armáda Rakouská bude případnému nepřátelskému útoku vzdorovat. Jinak co se té páté tabule dotýká, je opět Vaší povinností doplnit vše, čeho schopni jste z té literatury doporučené (oba slovníky a zejména Linés Succession od Jiřího Boudy a Michala Maclagan, co je pro vás k dispozici v knihovně Vašeho ústavu, ale jen prezenčně). Na linea recta nahoře stojící Karel Štýrský, nejmladší syn Ferdi-

nanda I. z tabule předešlé má za manželku sestry své nejstarší Anny dceru vévodkyni Bavorskou. Tedy je to pokrevně vzato vzdálenost nejbližší z těch, které mohl v tomto případě římský Pontifik udělením dispensu povolit. Neméně ale zajímavá je skutečnost že rovněž nahoře, ale na levém křídle stojící Filip II. král Španělský, za jehož vlády i Portugalsko se svými koloniemi je spojeno se Španělskem a nechybí mnoho, aby se A E I O U (Austria erit in orbe ultima – rakousko bude říší poslední, ve smyslu universální) naplnilo, když zároveň zde na křídle pravém pozorovati můžeme přes několik generací vladařů pokus o získání trůnu Polského pro Habsburky. Vpravo nahoře v rohu Alžběta a Kateřina dcery Ferdinanda I. jsou totiž 1. a 3. manželkami bezdětného posledního Jagelonce v Polsku Zikmunda II. Augusta a nastoupit po jeho smrti na trůn Polský hodlá Maxmilián II. (těch sester bratr) jako král uherský, český i císař Římský, problém ale byl v tom, že trůn polský byl volitelný a nadto ještě Maxmilián ne příliš starý brzy po prohře volební předčasně umírá a je z panovníků Českých také poslední, co byl v Praze v chrámu Svatého Víta pochován, ale ty pokusy Habsburků ovládnout mocnou říši Polsko – Litevskou pokračují, čehož svědectvím jsou sňatky voleného krále Polského Zikmunda III. Vasy s dcerami Karla Štýrského Annou a Konstancií, jež byly rovněž sestrami Ferdinanda II., co vládl u nás a taky manželky Filipa III., jediného potomka a nástupce Filipa II. ze čtvrté jeho manželky (rovněž neteř, dcera jeho sestry a Maxmiliána II. Rakouského). A zde je rovněž možno posoudit, jak málo prozíravý byl za povstání Českého kalkul stavů našich evangelických (vnitřně nejednotných skrze vzájemnou averzi mezi luterány či novoutrakvisty, staroutrakvisty a také kalvíny (těch byl stoupencem zimní král Fridrich Falcký), kterým zase nejbližší stáli Čeští bratři, jež zase přímo nenáviděli staroutrakvisti v Čechách, když na straně jejich hlavního soka Ferdinanda II., jehož sami zvolili (aklamací jeden po druhém s výjimkou Colony z Felsu a hraběte Jindřicha Matyáše hraběte z Felsu, kteří jediní z z volební to místnosti se vzdálili) a sesazením jeho (1619) po smrti předešlého Matyáše se dopustili tzv felonie či lenní zrady související s flagrantním porušením přísahy z roku 1617. Nadto ještě (vizte) král polský Zikmund III. Vasa je netoliko katolíkem, ale také dvojitým švagrem Ferdinanda II. a totéž platí i o Filipu III., jenž švagrem Ferdinanda II. rovněž byl a vedle své (katolické rovněž a neméně silné) armády disponoval tím, co evangelíkům českým vedle rozháranosti hlavně chybělo a to byly peníze. A jak půjdete v té tabuli dolů, všimněte si rovněž, že španělské princezny z rodu Habsburků (nahoře je incest jak vrata v Rakousku i ve Španělsku) jsou provdávány za Habsburky rakouské. Leopold I. (ženatý třikrát) má za první manželku sestřenicí a zároveň neteř svoji, totiž podle toho, jak při tom počítání postupujeme. A protože poslední Habsburk na trůnu španělském nemá ani z jedné manželky potomka a sám je nemocen, diplomacie (tehdy již na vysoké úrovni) spřádá plán, kdo nastoupí po jeho smrti (1700) ve Španělsku na trůn. Ten Karel II. Španělský má totiž dvě sestry Marii Terézii a Markétu Terézii, jež byly po jeho smrti nejbližší ke trůnu španělskému jako dědičky a jejich prostřednictvím hlavně manželé jejich byli pretendenty uprázdněného tak trůnu. Ovšem problém byl v tom, že diplomacie evropská by těžko připustila porušení politické rovnováhy v Evropě, když manželem sestry starší a infantky španělské byl Ludvík XIV. král francouzský, manželem té druhé infantky Markéty Terézie (manželova sestřenice a zároveň neteř) byl Leopold I. u nás vládnoucí v letech 1657 – 1705 (nastoupil po smrti otce, když plánovaný nástupce Ferdinand IV. zemřel jako 21 letý na neštovice, byť vládu nenastoupil, je počítán a zařazen mezi vládců naše i říšské, protože korunou říšskou, českou i uherskou ještě za života svého byl korunován). Diplomacie (král francouzský Ludvík XIV. a Leopold I. císař říše Římské byli vzájemně švagři a bratránci) chtěla situaci vyřešit způsobem jistě geniálním, totiž jediná dcera té Markéty Terézie ze sňatku s Leopoldem I. (dětí bylo více, jen ona však dosáhla dospělosti) byla provdána za Maxmiliána II. Emanuela Bavorského a ze sňatku tohoto se narodil Josef Ferdinand adept a nápadník trůnu španělského, jenž jako Wittelsbach (dynasticky) a vévoda bavorský by tak mohl ve Španělsku založit novou dynastii neporušující takto rovnováhu Evropskou. Ten Josef Ferdinand ale

ještě jako chlapec myslím že (data jsou v doporučené literatuře) roku 1699 zemřel a tak hned roku následujícího se ve Španělsku rozhoří dlouhá válka o dědictví, když v údajně poslední závěti Karla II. Španělského byl (pokud to nebyl podvrh) za nástupce trůnu určen Filip V. jinak mladší z vnuků Ludvíka XIV. krále Francouzského a zároveň mladší bratr malého Dauphina Ludvíka, a jím vedle linií Bourbon legitim, Bourbon – Orlens (doplnit od Filipa Orleánského až ke králi Ludvíku Filipovi králi Francouzů 1830 – 1848, podle zadané literatury) vznikne nová dynastie Bourbon – Bourbon, jejichž potomci vládou ve Španělsku s několika přestávkami doposud. Ta válka o dědictví trvala dlouhá léta a Rakousko ji prohraje poté, co jeho hlavní spojenec Anglie opustí koalici protifrancouzskou, nadto ještě se na stranu Francie přidá vévoda Bavorský Maxmilián II. Emanuel, když po sňatku druhém s princeznou Sobieski (dcera zachránce Vídně 1683 polského krále Jana III. Sobieského, v té bitvě stojí ještě vévoda na straně Rakouska) otočí a přidá se ve sporu o Španělsko k Francii). Z toho druhého sňatku se narodil Karel Albert vévoda Bavorský, jenž jako manžel sestřenice (starší, dcery císaře Josefa I.) je roku 1742 zvolen jako Karel VII. jako císař Říše Římské. Odtud je také vysvětleno, proč jsem celou tu malou linea recta Bavorskou do té tabule zakomponoval. Ten nahoře Albrecht V. Bavorský vévoda, co má za manželku nejstarší dceru Ferdinanda I. a Anny Jagellonské manželky jeho, byl synem (teď přesně nevím) jednoho z dvojice vévod Bavorských, co při volbě v Praze uskutečněné kandidovali roku 1526 proti Ferdinandovi I., jenž tehdy jen velmi těžko mohl poukázat (a bylo by to i ne-taktické) na to, že je právoplatným manželem dědičky trůnu Českého, neboť stavové u nás se drželi pevně zásady, že ten trůn je volební), vévoda Vilém je bratrem manželky Karla Štýrského a odtud strýcem Ferdinanda II., císaře a krále, jenž s bratránkem Maxmiliánem Bavorským (byl starší jak Ferdinand II. a přece pojal za svou druhou manželku bratránkovu dceru) studuje na akademii Jezuitské v Bavorsku a měl největší zásluhu na porážce stavů Českých a evangelíků u nás vůbec v bitvě na Bílé Hoře. Před bitvou je mu za spoluúčast postoupeno v záruku Horní Rakousko, po jehož vrácení Habsburkům obdrží po dání Fridricha Falckého v říšskou klatbu kurfiřtství hlas (právo volební krále a císaře Římského) místo nešťastného a poraženého Zimního krále. Jindřich IV. Navarský z rodu Bourbon je dědicem Navary po matce své královně Joanny d'Albret. Jako hugenot (francouzský evangelík) po smrti posledního syna Jindřicha II. Valois nastoupí na trůn Francouzský skrze sňatek s princeznou Margot z Valois, syna svého a nástupce po něm na trůnu Francouzském Ludvíka XIII. ale má s manželkou druhou Marií Medici a co je také veledůležité, zamezí bratrovražedné válce náboženské ve Francii tím, že konvertuje ke katolíkům, byť se nakonec roku 1610 stává sám obětí vraždy, kde iniciátorem je katolický mnich. V literatuře vzpomenu historik Francouzský Denis Arnošt v díle věnovaném dějinám Českým a podnes hodnotným, vytýká v části první (Hus a války Husitské) Jiříkovi z Poděbrad, že nekonvertoval podobně jako Jindřich IV. Francouzský ke katolíkům, čímž by potom snázeji byl zjednan zemi mír a konec izolace našeho království, ale také zajištěna jednota náboženská. Poslední věc týkající se této páté tabule je pokračování zápasu Habsburků o nástupnictví v Polsku. Dcera Ferdinanda II. (bella gerant alii, tu felix Austria nube – války ať vedou ostatní, ty šťastné Rakousko se zasnubuj) jménem Cecílie je provdána za Vladislava IV. Vasu krále Polského, jenž ale po smrti manželky první Cecílie uzavře sňatek druhý s vévodkyní z Gonzagy jménem Marií Luisou. Ten zápas nebo čekání na možné nástupnictví v Polsku ze strany Habsburků je v té době o to dramatičtější, když po vymření Rurikovců v Rusku polská dynastie Vasovců skrze Vladislava IV. Vasu usiluje o nastoupení vlády v Říši Ruské, jejíž východní hranice se v té době přibližují k břehům Pacifiku. Když ten Vladislav IV. Vasa bezdětek umírá, manželku jeho a zároveň vdovu po zemřelém bratru pojme za manželku nejmladší z bratrů předešlého Jan II. Kazimír původně určený ke službě duchovní a tak před tím sňatkem musel být takový dvakrát dispensem povolen papežem, neboť nejen zrušení slibů církevních bylo nutno řešit, ale sňatek sám byl LEVIRÁTEM (nesmíš si vzít za manželku vdovu po svém

bratrovi) jenž podobně jako SORORÁT vyžadoval dispens. Jinak tento poslední král Polský z dynastie Vasovců (švédské svým původem) nakonec sám vzdá se trůnu Polského a výrokem : Utinam sim falsus vátés (kéž jsem špatným prorokem) předpověděl o víc jak 100 let dříve dělení a zánik Polské říše. Ferdinand III. má z manželky své třetí tj. vévodkyní Eleonorou Gonzága dcerku jménem rovněž Eleonoru a ta je zase želízkiem v ohni možné to příští kandidatury Habsburků v Polsku. Manželem jejím prvním je volený král Polský Michail I. Wiśniowiecki a když týž zemře, manželem jejím druhým je velitel císařské armády pod Vídní (či nad) Karel Leopold Lotrinský, jenž je odtud dědečkem Františka I.Štěpána císaře Římského 1745 až 1765 jinak manžela Marie Terézie, která zase naopak nikdy císařovnou (volenou i korunovanou) nebyla, ale po smrti manžela svého i tuto funkci v říši zastávala až do své smrti vedle syna svého Josefa II. Sňatek MT s F. I. Štěpánem musel být dispensován, neboť vzdálenost pokrevní byla : 3. stupeň rovný dle práva kanonického, jinak 6. stupeň linea obliqua práva římského. Jinak ti Lotrínkové ve válce říše Římské pozбудou Lotrinska a je jím skrze jeden z mířů té doby dáno na odškodnění Toskánské velkovévodství, kam se ještě před smrtí Karla VI. se svým manželem stěhuje Marie Terézie a kde se také narodí její první tři dcerky po roce 1737.

Doplňk na Tabuli č. 6. Úplně na levé okraji sestupující půlkartuše jsou Bourbon – Orleans (doplnit podle literatury) z nichž zajímavý je ten uprostřed, co se za vlády konventu 1792 až 1793 jako poslanec podílí na odsouzení příbuzného Ludvíka XVI. krále Francouzského ke smrti popravou (leden 1793) a sám před koncem téhož roku je Jakobíny popraven za nastalého teroru v Paříži nedlouho po popravě Marie Antonie královny Francouzské (nekorunované, korunovací manželově je toliko přítomna). Pod ním je král Francouzů Ludvík Filip Orleánský (1830 – 1848) co umírá v exilu Londýnském podobně jako později tam zemřel Napoleón III. A úplně dole v levém rohu je korunní princ a následník trůnu, jenž ale se při jízdě na koni smrtelně zraní, přece však (viz Tabule č. VII) jeho syn Ludvík Filip (viz úplně nahoře a vlevo v Tabuli 7) je jako hrabě Pařížský jedním ze dvou pretendentů trůnu Francouzského po abdikaci Napoleóna III. a před vznikem tzv. III. francouzské republiky (1878). Ale zpět k Tabuli č. 6 Pod novým španělským králem Filipem V. (+ 1746) pokračuje Karel III. a dále dolů směřuje trůnu španělského reprezentace Bourbon – Bourbon až po naše časy, dcera Karla III. je manželkou Leopolda II. Rakouského, syn téhož Karla III. jako král obojí Sicílie či Neapolským manželem sestry Leopolda II. a Josefa II. Marie Karolíny (křížový sňatek viz na téže úrovni vpravo), mladší bratr Karla III. a syn předešlého Filipa V. z druhé manželky Filip (doplň vpravo půlkartuši od Karla III.) se stává vévodou Parmským a dcera jeho Isabela Parmská je manželkou první císaře Josefa II. Rakouského, kdežto bratr té Isabely je zase (křížový sňatek na téže úrovni vpravo) manželem arcivévodkyně Marie Amálie, dcery MT a sestry Josefa II. a Leopolda II. (tak tam máme hned dva sňatky křížové vedle sebe). Ta Marie Amálie je rovněž zajímavá tím, že zemřela v Praze v exilu, když Parmu ovládnul Napoleon a jako poslední z rodu Habsburků byla uložena do mausolea v hrámu Svatovítském. Úplně vpravo na téže úrovni je syn Marie Terézie Ferdinand Modenský (velká kartuše) jenž Modenu v Itálii získal sňatkem s dědičkou té državy Beatrix d'Este. Tak vzniká vedle Toskány v Modeně ještě tzv. Habsburská terciogenitura, jež má trvání pouze po 3 generace a universálním dědicem se po roku (ta větev vymírá právě tehdy) 1875 stal a přídomek d'Este musel jako dědic nosit František Ferdinand d'Este, následník trůnu zavražděný roku 1914 v Sarajevu i se svou manželkou. Prosím ještě pod tím Karlem III. Španělským doplnit do tý dolů a doprava odbočující půlkartuše, že zde začíná dynastie Bourbon – Neapol či obojí Sicílie, tedy tolik k tomu, abychom byli v obraze, co jest a kde to začíná, Bourbon legitim, Bourbon – Bourbon, Bourbon – Orleáns a Bourbon – Neapol. Ještě dole na levé straně máme pod Ludvíkem XVI. francouzským králem popraveným dvě uzoučké kartuše jeho dětí, zleva Ludvík XVII. (* 1785 + 1795) jenž ale zemřel za revoluce, vládu nevykonával ale pod tím číslem je veden jako následník trů-

nu, vpravo od něj je dcera (starší sestra předešlého prince) jménem Marie Terézie, kterou za revoluce vyměnil nový režim ve Francii za vězněné republikány v Rakousku a stala se (prstýnky doprava) manželkou staršího syna francouzského krále Karla X. jménem Ludvíka XIX. (též vládl jen nominálně) jenž ale taky vládu nenastoupil, neboť otec jeho po revoluci 1830 odešel do vyhnanství v Praze. To manželství je bezdětné, zato mladší syn Karla X. Ferdinand vévoda z Berry (pretendent trůnu) má syna později nazývaného Jindřich V. hrabě Chambord (1820 až 1883), jenž se ale manželce jeho druhé narodil až po otcově zavraždění roku 1920 a stal se tak nejvážnějším pretendentem královského trůnu ve Francii vedle již vzpomenutého hraběte Pařížského z větve Bourbon – Orleáns. O tohoto prince se v exilu Pražkém staré jistý pan Baránd (odtud Barandov) a týž se v době velké naděje na restauraci království ve Francii vzdává trůnu, neboť odmítá přijmout trikoloru proti bílým Líliím znaku Bourbonů legiím. Umírá (nakonec si vše najdete) roku 1883 bezdětek.

Rekapitulace Tabulí předešlých spočívá zejména v tom, aby tyto byly doplněny tak jak již domluveno bylo a pokud možno i barvou byly vždy zakresleny osoby vládnoucí u nás. Jednotlivé Tabule jsou (jako celý Vámi vedený sešit vstupenkou, místenkou i vizitkou Vaší co se kolokvia Vašeho týče) nadepsány pro to opakování (1) Labyrint dávných dějin Českých +ten latinský text náhrobku Emy Reginy (+ 1006) podle kronikáře Kosmy (* 1045 + 1125) v latinském podání a téhož český překlad, zajímavé je přitom, jak ten text náhrobku Kosma narozený nepřilíš vzdálen od smrti manželky Boleslava II. komentuje slovy : ani nevím zda jsem jej sám viděl nebo text jeho z druhé ruky mám, (2) Od seniorátu po Primogenituru aneb Hranice dispensu (vzdálenost Přemysl I. Otakar a Konrád Ota Znojemský přes společného předka Břetislava I. a manželku jeho Jitku Svinibrodskou), (3) Rozmach české moci za posledních Přemyslovců a prvních Lucemburků, prosím, aby do mezery mezi Rudolfem I. Habsburským (+ 1293) (Vítězem) na Moravském poli a Přemyslem II. Otakarem (Poraženým) byly namalovány přes sebe meče zkřížené a datum dne Svatého Rufa tj. 26.8.1278 datum bitvy tehdy svedené mezi vesničmi Dürnkrot (Suché Kruty) a Jedenspeigen nedaleko řeky Moravy, (4) A.E.I.O.U. (Austria erit in orbe ultima nebo Austria est imperium orbi universi, Alles Erdreich ist Oestereich Unterthan, vše používal coby zkratku talismanu císař a král Římský Friedrich III. vládnoucí 53 roků, přičemž idea toho talismanu se vyplnila a náběh k jejímu splnění je znát již skrze sňatky v linii Habsburků linie Leopoldinské, jež dovedou Habsburky málem ke světovládě (význam toho, co ta poslední říše představuje hledej v Danielovi, knize Starého zákona, sen krále Nabukadnesara a jeho výklad skrze Daniela), (5) vizte nahoře v rozepsaném komentáři, (6) německý text hymny Rakouského mocnářství (ale nazvaného podle Ústavy z roku 1867 prosinec : Království a země na říšské radě zastoupené s heslem Viribus unitis (spojenými silami) : Was des Bürgers Fleis geschaffen, schütze treu des Kriegers Kraft, mit des Geistes heitern Waffen, siege Kundt und Wissenschaft (čeho nabyt občan pilný, toho vojín ochraňuj, uměním a vědou silni, duch se vzmahej, jasně skvěj) text hymny platné od roku 1852, melodie Haydnova je ale již z roku 1797, kdy jej zapělo příslušenstvo dvora císaře Františka II. a později také I. (1768 – 1835) k jeho 29. narozeninám mladému císaři hned po uzavření prvního míru s Napoleonem v Campo Formio v severní Itálii, text byl : Got erhalte Franz den Kaiser, unser guten Kaiser Franz, táž hymna byla potom od roku 1922 i podnes s textem ale jiným i tóninou místo G dur tak F dur státní hymnou Výmarské (německé) republiky na text básníka Hofmanna von Fallersleben, Jaro 1840 na Helgolandu : Deutschland Deutschland über alles, über alles in der Welt.

Nedokončený nám zůstal i dvojlist s obsahem či nadpisem Úbytek potomků, dole vpravo manžel královny Alžběty II. (*1926) je Filip vévoda z Edinburku (* 1921), jenž je (a postupujeme generačně nahoru) synem : Ondřeje (Andreas) prince Řeckého a manželky jeho Lady Alice Viktorie sezdaných roku 1903 (data zase doplníte všechna podle Jiřího Loudy viz Vaše knihovna), předešlá je z manželství :

hesenské princezny Viktorie (* 1863) seždané roku 1884 za prince Ludvíka Battenberského (vedlejší morganatická linie vévod Hessenských) (* 1854 – 1921), jenž za války první světové v Anglii sloužil jako důstojník Louis Mountbatten (překlad z německého Battenberg) a obdržel tu i nový titul Marques of Milford, matkou předešlé Viktorie je zase dcera královny Viktorie jménem Alice (* 1843) jež byla provdána za Ludvíka IV. velkovévodu Hessenského. Pod Alžbětou II. a princem Filipem vévodou z Edinburgu poznamenejte do jednoho řádku jejich společné (tím pádem vlastně i opakující se) potomstvo : Charles z Wallesu + manželky 2 s potomky té první, princezna Anna, princ Andrew a konečně princ Edward.

Konečně si ještě v ranku literatury doplňte : Josef Šusta vedle Dějin Evropy (1815 až 1870), 2 díly o třech svazcích, napsal pokračování neméně hodnotné pod názvem Světová politika, jež má 6 svazků a zabírá období dějin spíše již světových než Evropských 1871 až 1914. Rovněž Vai pozornost zasluží práce Paula Johnsona Dějiny 20. století.